

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Leszek Matuszewski

Dariusz Śliwiński

3 Protokolant: staż. Katarzyna Szymczak

5przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Pawła Gryzieckiego

6po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2022 r.

sprawy **T. W., M. J. i P. A.** oskarżonych z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych oraz prokuratora

7od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp.

Sz dnia 20 października 2021 r., sygn. akt II K 291/19

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 41 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych T. W., M. J. i P. A. środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gospodarowaniem, transportowaniem i magazynowaniem odpadów niebezpiecznych na okres 5 (pięciu) lat.
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zasądza od oskarżonych T. W., M. J. i P. A. solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Spółka z o.o. z siedzibą w miejscowości W. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze.
4. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. J. i adw. A. G. kwoty po 516,60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
5. Zwalnia wszystkich oskarżonych od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierza im opłaty za II instancję.

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Leszek Matuszewski

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 284/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Grodzisku Wielkopolskim z dnia 20 października 2021 r., sygn. akt II K 291/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego T. W. – adw. A. G.:</p> <p>Obraża przepisów postępowania, tj. art. 4, 7 i 410 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, dokonanie ich powierzchownej i wybiórczej analizy, co skutkowało nieustaleniem wszystkich sprawców przestępczego procederu i przypisanie oskarżonemu roli organizatora przedsięwzięcia jedynie na podstawie tego, że działalność gospodarcza była zarejestrowana na niego oraz tego, że to on podpisywał umowy z kontrahentami.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd odwoławczy stwierdził, że przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała w</p>		

odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia wymienił wszystkie dowody bądź ich części, którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Prawdą jest, że argumentacja Sądu Rejonowego w tej kwestii mogłaby być bardziej szczegółowa i rozbudowana. Mimo tego dokonanie skutecznej, merytorycznej kontroli odwoławczej tego aspektu wyrokowania było możliwe. Nadto zestawienie tej części uzasadnienia dotyczącej oceny dowodowej z treścią materiału dowodowego z akt sprawy (zwłaszcza zeznaniami poszczególnych świadków i wyjaśnieniami oskarżonych) pozwalało dokładnie prześledzić proces rozumowania Sądu meriti i potwierdzało słuszność wniosków końcowych weryfikacji całego materiału dowodowego pod kątem jego wiarygodności. Sąd odwoławczy nie dostrzegł więc żadnych powodów, które przemawiałyby za tym by w jakikolwiek sposób podważać słuszność przedstawionej w uzasadnieniu wyroku oceny materiału dowodowego.

Obrońca całkowicie bezpodstawnie sugerował, że w zaskarżonym wyroku przypisano oskarżonemu T. W. popełnienie zarzucanych przestępstw na podstawie z góry przyjętych założeń. Kontrola

odwoławcza nie potwierdziła by tak postąpił organ I instancji. Sprawstwo i wina T. W., w tym rola jaką odegrał w dokonaniu przypisanego mu przestępstwa, wynikały z trafnych ustaleń faktycznych opartych w całości na dowodach prawidłowo uznanych za wiarygodne. W związku z podniesionymi zastrzeżeniami apelującego dodatkowego wyjaśnienia wymaga jedynie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia stwierdzenie, że T. W. działając wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi, pełnił rolę „organizatora” przestępczego procederu polegającego na transportowaniu oraz składowaniu odpadów niebezpiecznych w hali wynajętej od spółki (...) Sp. z o.o. Należało zatem przyznać rację obrońcy, że na podstawie dowodów zgromadzonych w tej sprawie nie sposób stwierdzić by to właśnie T. W. był pomysłodawcą i faktycznym organizatorem nielegalnej działalności gospodarczej, zwłaszcza uwzględniając głębokie uzależnienie wymienionego od alkoholu i praktycznie permanentne znajdowanie się pod jego wpływem, co zostało zresztą przyjęte przez Sąd I instancji w ustaleniach. Niemniej jednak, zgromadzony materiał dowodowy dawał pełne podstawy do przyjęcia, że T. W. był niezbędny dla zagwarantowania skuteczności realizacji zaplanowanych przez wszystkich podsądnych działań. To on bowiem posiadał zarejestrowaną na siebie działalność gospodarczą pod firmą: (...) T. W., która posłużyła m.in. do wynajęcia hali magazynowej od spółki (...) Sp. z o.o. pod pretekstem wykorzystania tego miejsca do produkcji środków do pielęgnacji samochodów. Jest

przy tym oczywistym, że bez skutecznego zawarcia umowy najmu i uzyskania dostępu do pomieszczeń magazynowych zlokalizowanych w W. pomyślność zaplanowanego przestępstwa byłaby wielce wątpliwa. T. W. zgodził się firmować swoim nazwiskiem najważniejsze czynności poprzedzające proces transportowania i niezgodnego z jakimikolwiek normami, składowania odpadów niebezpiecznych. Również w trakcie okresu wynajmu „na zewnątrz” wypełniał funkcje właścicielskie. Tym samym godził się na przyjęcie na siebie odpowiedzialności za nielegalny proceder. Sąd I instancji, podając motywy rozstrzygnięcia o karze wskazał, że T. W. był organizatorem całego przedsięwzięcia, co należy rozumieć w ten sposób, że sprawcy umówili się, że taką rolę będzie on odgrywać. Sąd Rejonowy nie wyraził tu jednak wystarczająco jasno swojego stanowiska, co spowodowało, że owe niedomówienia stały się przedmiotem zarzutu odwoławczego. W związku z powyższym Sąd Okręgowy uznał, że Sąd I instancji nie przyjął ustalenia, że oskarżony T. W. był organizatorem całego tego planu. Przeciwnie, zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie pomysłodawcy i faktycznego organizatora procederu transportu i przechowywania odpadów niebezpiecznych w pomieszczeniach wynajmowanych od spółki (...), a wskazania Sądu Rejonowego w uzasadnieniu dotyczyły odgrywanej przez T. W. roli osoby uwierzytelniającej legalność działalności. Do takiej konstatacji uprawniało umiejscowienie rozważań Sądu I instancji w tym temacie, nie w części dokonanych ustaleń

faktycznych lecz oceny stopnia zawinienia. Dodatkowo, w związku z uwagami apelującego, należało wskazać, że w gestii organów postępowania przygotowawczego były decyzje co do dalszych czynności śledczych zmierzających do ustalenia osoby (osób) organizujących to przestępcze przedsięwzięcie. W tym zaś procesie, poddanym kontroli instancyjnej skupiono się na odpowiedzialności karnej trzech osób, działających wspólnie i w porozumieniu, oskarżonych o czyn z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Sąd nie był zaś uprawniony by nakazywać oskarżycielowi publicznemu podmiotowego rozszerzenia zakresu tego postępowania, a poza tym i co należy mocno zaakcentować, ustalenie sprawcy głównego, który był pomysłodawcą przewiezienia i gromadzenia odpadów niebezpiecznych w hali w W. było bez znaczenia dla poprawnego zbadania winy i sprawstwa T. W., M. J. oraz P. A. w zakresie zarzucanego im przestępstwa.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez odmienny opis czynu zarzucanego oskarżonemu T. W. i zakwalifikowanie go jako występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz wymierzenie mu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała wszystkie dyrektywy z art. 7 kpk. Skarżący nie wykazał natomiast żadnych faktycznych uchybień po stronie organu meriti, a jedynie przedstawił swoje subiektywne stanowisko na ten temat opierające się na wybranych przez niego dowodach. Taki sposób podważania poprawności oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy nie mógł doprowadzić do uwzględnienia tego zarzutu, gdyż nie spełniał on podstawowych wymagań wyznaczonych przez przepisy dla zarzuty obrazu przepisu prawa procesowego pod postacią art. 7 kpk.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego T. W. – adw. A. G.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk i art. 352 kpk poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu przez sąd, choć stan sprawy tego wymagał, analizy przepływów pieniężnych pomiędzy oskarżonymi i firmami (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. na okoliczność tego skąd oskarżony T. W. posiadał środki na otwarcie działalności gospodarczej oraz tego gdzie trafiały oraz na czyje konta środki pozyskiwane z odbioru odpadów niebezpiecznych, co pomogłoby w ustaleniu tego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	kto był rzeczywistym organizatorem całego przedsięwzięcia oraz tego kto czerpał zyski z tej działalności.	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Ustosunkowanie się do powyższego zarzutu należy rozpocząć od wyjaśnienia, że przepis art. 167 kpk nakłada na Sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy – innymi słowy – w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Sąd orzekający ma zatem obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnioskuje o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020 r., sygn. akt V KK 323/20, Legalis nr 233030). Przenosząc powyższe rozważania na grunt kontrolowanej sprawy, Sąd Okręgowy nie stwierdził by konieczne było podejmowanie przez Sąd Rejonowy z urzędu inicjatywy dowodowej mającej na celu ustalenie przepływów pieniężnych pomiędzy oskarżonymi i firmami (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o., a tym samym stwierdzenie skąd T. W. posiadał środki na otwarcie działalności gospodarczej oraz tego gdzie trafiały oraz na czyje konta środki pozyskiwane z odbioru odpadów niebezpiecznych. Brak ustaleń w tym zakresie nie był przeszkodą		

dla poprawności badania winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzuconego mu przestępstwa. T. W. nie został skazany za sprawstwo kierownicze przy przestępstwie z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a jak już wyjaśniono wyżej, Sąd Rejonowy użył sformułowania o „organizatorze” przestępczego procederu nie w tym znaczeniu, że był on rzeczywistym pomysłodawcą i inicjatorem przestępczej działalności związanej z odpadami niebezpiecznymi. Ponadto dla przypisania sprawcy odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk nie jest niezbędne ustalenie, że uzyskał on korzyść majątkową z popełnionego czynu. W takich okolicznościach zupełnie zbędne było podejmowanie dodatkowej inicjatywy dowodowej w zakresie analizy przepływów pieniężnych pomiędzy oskarżonym a firmami (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. Dopuszczenie i przeprowadzenie wskazanych w apelacji dowodów nie miałyby wpływu na treść zapadłego rozstrzygnięcia.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez odmienny opis czynu zarzucanego oskarżonemu T. W. i zakwalifikowanie go jako występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz wymierzenie mu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Sąd Rejonowy, wbrew sugestiom obrońcy, nie dopuścił się naruszenia reguł proceduralnych wyrażonych w art. 167 kpk i art. 352 kpk. Nie było potrzeby podejmowania w tej sprawie dodatkowej inicjatywy dowodowej z urzędu by wydać prawidłowej treści orzeczenie. Okoliczności, o których potrzebie ustalenia przekonywał obrońca były bez znaczenia dla badania winy i sprawstwa T. W.. Sąd odwoławczy nie stwierdził zatem podstaw aby z powodów zgłoszonych w apelacji obrońcy ingerować w treść zaskarżonego wyroku.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.3.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego T. W. – adw. A. G.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk wyrażające się w ustaleniu okoliczności faktycznych sprawy na podstawie niekompletnego materiału dowodowego i to bez umotywowania takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku, tj. z wyeliminowaniem materiałów operacyjnych Wydziału do walki z Przestępczością Gospodarczą KWP w P., w tym m.in. notatki urzędowej z dnia 20 grudnia 2018 r. (k. 76), z której wynika, że rola oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	T. W. sprowadzała się jedynie do „firmowania” działań oskarżonych własnym nazwiskiem.	
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut ten stanowi de facto dodatek o charakterze procesowym i jest kontynuacją twierdzeń obrony na temat bezzasadności przyjęcia przez Sąd Rejonowy kluczowej roli w dokonaniu przestępstwa będącego przedmiotem niniejszej sprawy. obrońca T. W. formułując powyższy zarzut nie uwzględnił ważnej zasady procesowej, że notatki urzędowe mają w procesie karnym znaczenie marginalne i jedynie w sytuacji gdy występują w połączeniu z zeznaniami osób będących ich autorami mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Wynika to wprost z treści art. 174 kpk, zgodnie z którym dowodu z wyjaśnień oskarżonego lub z zeznań świadka nie wolno zastępować treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych. Odnosząc się zatem do podanej przez skarżącego notatki urzędowej z dnia 20 grudnia 2018 r. funkcjonariusza Policji z Wydziału do walki z Przestępczością Gospodarczą KWP w P. (k. 76) należało stwierdzić, że jej treść stanowiła wynik czynności operacyjnych o roli jaką w przestępczym procederze pełnił T. W., na wczesnym etapie śledztwa. Na tamten czas i dostępne, skromne jeszcze źródła dowodowe autor notatki policyjnej z Wydziału do walki z Przestępczością Gospodarczą ocenił, że rola oskarżonego T. W. sprowadzała się do „firmowania” działań oskarżonych własnym nazwiskiem, co znalazło potwierdzenie w prowadzonym dalej		

postępowaniu dowodowym. Myli się natomiast apelujący, że w notatce zaznaczono, że funkcja T. W. kończyła się na owym „firmowaniu”. Użyty w zarzucie przymiotnik „jedynie” nie był elementem notatki i wypaczał sens tego zapisu. Uzupełniony na dalszym etapie postępowania przygotowawczego oraz przeprowadzony w postępowaniu jurysdykcyjnym materiał dowodowy zweryfikował poprawność ustaleń autora notatki urzędowej z dnia 20 grudnia 2018 r. Okazało się bowiem, że T. W. nie ograniczył się jedynie do „firmowania” działań pozostałych oskarżonych swoim nazwiskiem. Wymieniony występował aktywnie i reprezentował interesy firmy (...), podpisywał w imieniu tego podmiotu umowy, organizował sprzęt niezbędny do wyładowywania dostaw odpadów przechowywanych w beczkach lub mauserach i był obecny na hali podczas rozładunków, prowadził rozmowy z osobami pojawiającymi się z różnych powodów na terenie hali magazynowej w W.. To także on zatrudnił M. P. do pracy na wynajętym wózku widłowym i sam też brał udział w rozładunku kolejnych dostaw pojemników z odpadami. Tak szeroki zakres czynności nie mieści się w określeniu „firmowania” swoim nazwiskiem działalności pozostałych oskarżonych, jak sugerował w apelacji obrońca. Rola oskarżonego w skuteczności realizacji założeń przestępczego planu działania była kluczowa, co trafnie ustalił Sąd Rejonowy. Przy czym Sąd ten bez szerszego wyjaśnienia użył zakwestionowanego w zarzucie apelacyjnym sformułowania o T. W. jako „organizatorze” czynu zabronionego, choć była to przyjęta przez niego rola do

<p>odegrania. Wobec powyższego nieuczynienie przez Sąd I instancji podstawy do ustaleń faktycznych z omówionej powyżej notatki urzędowej, zwłaszcza z uwagi na treść art. 174 kpk nie było żadnym uchybieniem proceduralnym ze strony tego organu orzekającego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez odmienny opis czynu zarzucanego oskarżonemu T. W. i zakwalifikowanie go jako występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz wymierzenie mu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Treść notatki urzędowej sporządzonej na wczesnym etapie śledztwa i nie połączonej z zeznaniami jej autora, nie mogła stanowić podstawy ustaleń faktycznych kontrolowanej sprawy. Tym nie mniej posłużyła ona organom ścigania do prowadzenia czynności śledczych w celu ustalenia stopnia zaangażowania oskarżonego w popełnienie przestępstwa. Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom apelującego, nie dopuścił się uchybienia proceduralnego nie włączając notatki urzędowej</p>		

<p>z dnia 20 grudnia 2018 r. do materiału dowodowego stanowiącego w sprawie podstawę ustaleń faktycznych.</p>		
Lp.	Zarzut	
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego T. W.– adw. A. G.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na nie odniesieniu się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do istotnej kwestii mogącej mieć wpływ na rozstrzygnięcie – a mianowicie okoliczności, że oskarżony T. W. w okresie objętym zarzutem był osobą uzależnioną od alkoholu i codziennie znajdował się pod jego wpływem, co potwierdzają m.in. zeznania świadka D. T. z dnia 12 grudnia 2018 r. (k. 49), zeznania świadka P. W. z dnia 12 grudnia 2018 r. (k. 63), zeznania świadka Ł. B. z dnia 4 stycznia 2019 r. (k. 93), zeznania świadka Z. B. z dnia 7 stycznia 2019 r. (k. 96), oświadczenie złożone przez oskarżonego T. W. podczas przesłuchania w dniu 16 stycznia 2019 r. (k. 176) oraz notatka urzędowa z dnia 20 grudnia 2018 r. (k. 76) – co w konsekwencji winno prowadzić do wniosku, że stan uzależnienia T. W. od alkoholu uniemożliwił mu organizację całego przedsięwzięcia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Rejonowy w sporządzonym pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie zajął się odrębnie omówieniem kwestii uzależnienia T. W. od alkoholu w</p>		

okresie objętym zarzutem. Jednakże okoliczność ta, wbrew sugestiom obrońcy nie uniemożliwiła przypisania wymienionemu winy i sprawstwa co do zarzucanego mu przestępstwa. Oskarżony już od długiego okresu czasu regularnie spożywał alkohol i jest od niego uzależniony do tego stopnia, że w czasie kiedy miało miejsce pierwsze jego przesłuchanie spożywał alkohol nawet w nocy co kilka godzin by móc spać. Podobnie T. W. funkcjonował w okresie objętym stawianym mu zarzutem, gdyż poziom jego uzależnienia od alkoholu i oznaki jego częstego spożywania były widoczne dla osób, z którymi wymieniony miał kontakt w związku z deklarowanym prowadzeniem działalności gospodarczej, w rzeczywistości zaś działalności przestępczej. To jednak nie oznaczało jak zdaje się sugerować obrońca powołując się na dowody osobowe, że oskarżony mógł być niezdolny do podejmowania samodzielnie decyzji, podatny na wpływy innych osób, czy manipulacje. Należy zauważyć, że T. W. mimo codziennego spożywania alkoholu życiowo funkcjonował względnie poprawnie. Nikt w tej sprawie nie stwierdził aby kontakt z oskarżonym był utrudniony, czy też aby jego zachowanie wzbudzało wątpliwości pod kątem jego stanu świadomości. Również logiczne wypowiedzi oskarżonego w tym procesie pokazywały, że z pełnym rozeznaniem spełniał powierzone mu zadania w prowadzonym przestępczym procederze. Nie zdradził też nazwiska osoby, która poleciła mu wynajęcie hali magazynowej. Wszystkie te okoliczności pozwalają na wniosek odmienny od sugestii apelującego obrońcy, iż oskarżony działał ze swojej woli, a jeśli znajdował

się w stanie nietrzeźwości, czy po użyciu alkoholu, to choćby z racji codziennego picia, wiedział jak działa na niego ta używka i jak może się w związku z tym zachowywać. Brak było przy tym uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, czego wprost obrona w apelacji nie podniosła, a Sąd Okręgowy dopełniając omawianą tu materię, stwierdził z urzędu, na podstawie wszystkich zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów i wskazań.

Nie miał zatem racji obrońca sugerując, że T. W. nie był w stanie dopuścić się zarzucanego mu przestępstwa z uwagi na silne uzależnienie od alkoholu. Są to wyłącznie subiektywne dywagacje obrońcy, nie znajdujące żadnego potwierdzenia w wiarygodnym materiale dowodowym. Przyznać natomiast trzeba, że oskarżony posiadał asekurację ze strony oskarżonego M. J., który towarzyszył mu przy czynnościach istotnych dla działalności związanej z transportem, przyjmowaniem i magazynowaniem odpadów niebezpiecznych. M. J. pełnił jednak rolę pomocniczą a nie zastępował oskarżonego T. W.. Podobnie chybiona okazała się sugestia, że T. W. został wykorzystany przez inne osoby i zmanipulowany by dokonać przestępstwa. Na tą okoliczność apelujący nie przedstawił żadnych rzeczowych argumentów ani konkretnych wskazań dowodowych.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu

zasadny

częściowo zasadny

<p>do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez odmienny opis czynu zarzucanego oskarżonemu Tomaszowi Wronieckiemu i zakwalifikowanie go jako występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz wymierzenie mu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Zaniechanie omówienia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia kwestii silnego uzależnienia T. W. od alkoholu w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu nie stanowiło takiego uchybienia ze strony Sądu Rejonowego, które miałyby wpływ na poprawność wydanego orzeczenia. Sąd I instancji wiedział o tej okoliczności dotyczącej osoby oskarżonego T. W. i miał ją na względzie wydając wyrok. Uzasadnienie wyroku ma charakter sprawozdawczy i nieomówienie pewnych kwestii w sposób szczegółowy oznacza tylko tyle, że w przypadku kontroli instancyjnej sąd odwoławczy dodatkowo może rozważyć pewne niedopowiedziane przez Sąd Rejonowy kwestie. Brak jest natomiast spełnionych warunków z art. 437 § 2 kpk aby uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W tym przypadku nie stwierdzono bowiem</p>		

podstaw do prowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.		
Lp.	Zarzut	
3.5.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego T. W. – adw. A. G.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym ustaleniu na podstawie zebranych faktów i dowodów, że oskarżony T. W. był organizatorem całego przedsięwzięcia, podczas gdy Sąd I instancji doszedł do takiego przekonania jedynie na podstawie tego, że działalność gospodarcza była zarejestrowana na niego oraz tego, że to on podpisywał umowy z kontrahentami, podczas gdy w rzeczywistości był on w okresie objętym zarzutem osobą uzależnioną od alkoholu i podatną na wpływy osób trzecich, którym jedynie ułatwił popełnienie przestępstw umożliwiając działalnie za pośrednictwem swojej firmy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na początek kilka teoretycznych uwag na temat zgłoszonego zarzutu i jego charakteru. Otóż, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień, w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd oceniając zebrany materiał dowodowy. Sama możliwość przeciwstawienia</p>		

ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach aniżeli te, na których oparł się tenże sąd nie może prowadzić do wniosku, że rzeczywiście sąd ten dopuścił się przy wydaniu wyroku omawianego uchybienia. Zarzut ten mógłby być uznany za zasadny, gdyby oceny i wnioski wyprowadzone przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadały prawidłowości logicznego rozumowania. Mógłby być skuteczny jedynie w razie wykazania, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, jak również doświadczenia życiowego i logiki dopuścił się sąd orzekający w dokonanej przez siebie ocenie dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt II AKa 109/21, Legalis nr 2629634). Powyższe rozważania w powiązaniu z wyjaśnieniem kwestii niefortunnego użycia sformułowania o T. W. jako organizatorze przestępczego procederu prowadzi do wniosku, że omawiany zarzut był nietrafny. Sąd Rejonowy nie uznał by wymieniony oskarżony był „organizatorem” przestępstwa będącego przedmiotem rozpoznania w tej sprawie. Na takie ustalenia nie pozwalał bowiem zgromadzony materiał dowodowy. Niemniej jednak rola jaką przyjął na siebie T. W. była bardzo istotna. Począwszy od zgody na wykorzystanie założonej przez niego firmy (...) do popełnienia przestępstwa, ale także poprzez jego obecność na hali podczas przyjmowania transportów z kolejnymi partiami odpadów, pomoc przy ich rozładunku, czy załatwianie formalności np.

podpisanie umowy najmu hali magazynowej w W., zatrudnienie osoby obsługującej wózek widłowy, podpisanie umowy zlecenia dla M. J.. Wkład działań oskarżonego T. W. był różnorodny i istotny, a bez jego udziału sukces zaplanowanego przestępstwa byłby wątpliwy. Dlatego też całkowicie bezzasadne było stanowisko obrońcy jakoby odpowiedzialność oskarżonego T. W. miała być rozpatrywana wyłącznie przez pryzmat pomocnictwa. Zasadzało się ono zresztą na odmiennych niż poczynił Sąd I instancji ustaleniach faktycznych, jak wykazała kontrola odwoławcza, propagowane przez skarżącego ustalenia z marginalnym udziałem oskarżonego T. W. nie znajdowały uzasadnienia w zebranych i należycie ocenionym materiale dowodowym. Prawidłowo zatem w zaskarżonym wyroku przyjęto, że oskarżony T. W. dopuścił się przypisanego mu czynu zabronionego w formie współsprawstwa (art. 18 § 1 kk) z M. J. i P. A., a nie, że jedynie ułatwił tym osobom popełnienie przestępstwa. W związku z powyższym wskazania obrońcy o konieczności ocenienia zachowania T. W. jako przestępstwa popełnionego jedynie w formie pomocnictwa (art. 18 § 3 kk) nie zasługiwały na uwzględnienie.

Obrońca oskarżonego nie podniósł co prawda wprost zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, jednak w końcowej części uzasadnienia środka odwoławczego zawarte zostało stwierdzenie o niewspółmierności orzeczonej względem T. W. kary 3 lat pozbawienia wolności. Dostrzegając to Sąd Okręgowy uznał za niezbędne odniesienie się do tego zagadnienia. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła

sluszności wskazań obrońcy, że wymierzona oskarżonemu T. W. kara zasadnicza jest nadmiernie dolegliwa. Orzeczona kara, choć surowa, była sprawiedliwa i dostosowana ze wszzech miar do okoliczności rozpatrywanego przypadku, w tym przede wszystkim stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz zawinienia. Liczba i charakter występujących w przypadku T. W. okoliczności obciążających znacznie przekraczała nieliczne okoliczności łagodzące. Warto zauważyć, że oskarżony dopuścił się bardzo poważnego przestępstwa, działając przy tym wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w wykonaniu wcześniej ustalonego planu. Skrajnie nieodpowiedzialne zachowanie T. W. oraz pozostałych współsprawców spowodowało bardzo poważne zagrożenie dla środowiska, a następnie także dla ludzi jak i zwierząt korzystających z wód gruntowych oraz bezpośrednie niebezpieczeństwo eksplozji odpadów niebezpiecznych składowanych w nieprzystosowanym do tego miejscu i w niedopuszczalny sposób. Poza tym skutki działań sprawczych utrzymują się po dziś dzień gdyż odpady nie zostały usunięte z hali magazynowej, która pozostaje w stanie niezdatności do użytkowania dla właściciela. Prawidłowo przy tym została określona przez Sąd I instancji rola T. W. w tym przestępstwie, o czym była już mowa powyżej. Czyn T. W. wymagał zdecydowanej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości, a wymierzona kara 3 lat pozbawienia wolności dobrze odzwierciedla karygodność działań tego podsądnego oraz rozmiar i ilość naruszonych przez to dóbr prawem chronionych (środowisko,

<p>bezpieczeństwo powszechne, cudze mienie). Jedynie kara pozbawienia wolności na tym poziomie jest w stanie spełnić wszystkie stawiane jej cele, zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i indywidualnej. Obrońca oskarżonego zagadnienie niewspółmierności orzeczonej kary łączył de facto ze swoim stanowiskiem co do zakwalifikowania zachowania T. W. wyłącznie jako forma pomocnictwa do popełnienia przestępstwa. Skoro zarzut ten został oceniony jako nieuzasadniony, to następnie również stanowisko obrońcy o niewspółmierności orzeczonej kary musiało zostać uznane za chybione.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez odmienny opis czynu zarzucanego oskarżonemu T. W. i zakwalifikowanie go jako występku z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz wymierzenie mu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym roku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne poczynione w kontrolowanej sprawie, dotyczące udziału w przestępstwie T. W., były poprawne i w całości oparte</p>		

o wiarygodny materiał dowodowy. Odmiennie zapatrywania obrońcy nie zasługiwały natomiast na aprobatę organu odwoławczego. Podobnie kontrola współmierności orzeczonej względem T. W. kary nie potwierdziła słuszności zapatrywań obrońcy o jej rażącej surowości. Wobec tego wszystkiego Sąd II instancji nie stwierdził żadnego uzasadnionego powodu aby dokonywać korzystnej dla podsądnego ingerencji w treść zaskarżonego wyroku.

Lp.	Zarzut	
3.6.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego P. A. – adw. R. J.:</p> <p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez ocenę dowodów sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego polegającą na uznaniu, że oskarżony miał świadomość tego, że przewożone przez niego pojemniki zawierają szkodliwe substancje chemiczne.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zagadnienie poprawności oceny dowodów dokonanej w tej sprawie przez Sąd I instancji zostało już bliżej omówione wcześniej w pkt 3.1. przedmiotowego uzasadnienia. Zawarte tam wywody dotyczą także poprawności oceny dowodów zgromadzonych w zakresie dotyczącym odpowiedzialności karnej oskarżonego P. A.. Sąd Okręgowy nie widzi potrzeby powtarzania tych samych argumentów i dlatego w tym miejscu skupi się na nowych aspektach jakie		

podniesiono w apelacji obronnej w imieniu oskarżonego P. A..

W pierwszym rzędzie zatem Sąd Okręgowy stwierdził, iż za pomocą tego zarzutu apelujący zmierzał do wykazania braku świadomości jego klienta, że przewożone przez niego pojemniki zawierają szkodliwe substancje chemiczne. Zabiegi obrońcy by przekonać Sąd II instancji o słuszności tego stanowiska nie przyniosły oczekiwanego przez niego rezultatu, podobnie jak miało to miejsce przed Sądem niższej instancji. Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego, wiarygodny materiał dowodowy dawał wystarczające i uzasadnione podstawy do stwierdzenia, że P. A. nie tylko doskonale wiedział o specyfice i cechach przewożonych do hali w W. substancji chemicznych, ale jeszcze działał wspólnie i w porozumieniu z T. W. oraz M. J. przy popełnieniu przestępstwa, które Sąd Rejonowy zasadnie przypisał im w zaskarżonym wyroku. Sąd I instancji słusznie zwrócił uwagę, że P. A. ukończył kurs na przewóz odpadów niebezpiecznych i posiadał stosowne uprawnienia do transportu tego typu substancji. Oskarżony został zatem odpowiednio przeszkolony na temat standardów przewozu odpadów niebezpiecznych, w tym konieczności wyraźnego oznaczenia pojemników z tego typu substancjami, stosownymi kodami. Obrońca podnosił zatem argument, oparty na wyjaśnieniach samego P. A., że oskarżony ten dochował należytej staranności przy transporcie odpadów, każdorazowo sprawdzając tożsamość kodów odpadów na pojemnikach załadowywanych do ciężarówki z oznaczeniami z dokumentacji wywozowej. Twierdzenia te, jak już

ocenił Sąd I instancji, pozostawały w sprzeczności z innymi, a zasługującymi na wiarygodność dowodami. Warto zatem w tym miejscu odwołać się zwłaszcza do zeznań świadka D. T., szeregu pracowników firmy (...) Sp. z o.o. skąd wychodziły transporty z odpadami do W. oraz do dokumentacji zdjęciowej obrazującej stan pojemników zastany przy oględzinach w hali magazynowej gdzie sprawcy składowali szkodliwe substancje. Z kompleksowej oceny tych dowodów wynikało wyraźnie, że pojemniki dostarczone przez P. A. do W. nie miały żadnych kodów, oznaczenia te były z nich zdrapane lub zamazane, co nastąpiło jeszcze przed ich wywozem ze spółki (...) z siedzibą w C.. Okoliczności te miał już na uwadze Sąd I instancji dokonując swojej oceny dowodowej, zatem odmienne zapewnienia oskarżonego, o weryfikowaniu kodów na transportowanych pojemnikach jawią się jako całkowicie niewiarygodne. Zauważyć też należało, że oskarżony każdorazowo przy rozładunku ciężarówki pozostawał na terenie hali magazynowej w W., oczekując na zakończenie tej czynności przez osoby przebywające na hali (wózkowym był M. P., a wcześniej kilka dni robił to M. J., a także T. W.). Oskarżony P. A. dobrze widział w jaki sposób czyli bez zachowania jakichkolwiek zasad bezpieczeństwa i ochrony są składowane dostarczane przez niego odpady, to, że żadne z tych przytransportowanych pojemników nie są dalej utylizowane, a także zaobserwował konieczność stosowania środków ochrony osobistej przez rozładowujących z powodu wysoce drażniącego zapachu z beczek i mauserów.

P. A. musiał więc doskonale zdawać sobie sprawę, że przywożone przez niego substancje stanowią odpady niebezpieczne, które winny być przechowywane według ściśle określonych norm jakie oskarżony miał możliwość poznać w trakcie kursu na uzyskanie licencji na przewóz towarów niebezpiecznych. Oceniając świadomość podsądnego nie można było też zignorować ustalenia jego znajomości z osobami decyzyjnymi w spółce (...) Sp. z o.o. Przeprowadzone postępowanie dowodowe doprowadziło do ustalenia, że wymieniona spółka przyjmowała znacznie więcej odpadów aniżeli była w stanie przetworzyć i zachodziła potrzeba pozbywania się odpadów nie nadających się do przetworzenia. W celu uniknięcia kontroli organów ochrony środowiska z pojemników z odpadami przeznaczonymi do nielegalnego pozbycia się były usuwane oznaczenia kodowe, a następnie wywożono je do różnych lokalizacji. Jednym z kierowców tym się zajmującym był właśnie P. A., w stosunku do którego prowadzone jest postępowanie karne dotyczące składowania odpadów niebezpiecznych w innym miejscu niż W.. Oskarżony ten będąc w dobrych kontaktach z osobami zarządzającymi spółką (...) Sp. z o.o. i wykonując dla tego podmiotu szereg zleconych przewozów odpadów musiał wiedzieć o przyczynie wywozu odpadów z tej firmy, a także o tym jaki charakter mają wywożone z terenu firmy (...) Sp. z o.o. substancje. W świetle powyższych wskazań zapewniania obrońcy o braku świadomości P. A. co do udziału w nielegalnym procederze transportu oraz składowania odpadów niebezpiecznych i konieczności

<p>traktowania go tylko jako osoby odpowiedzialnie wykonującej transporty z odpadami jawią się jako niezasadne i nieprawdziwe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Grodzisku Wielkopolskim.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi na całkowitą bezzasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów, również tych dotyczących winy i sprawstwa P. A., była prawidłowa i uwzględniała wszystkie dyrektywy z art. 7 kpk. Twierdzenia obrońcy oskarżonego o braku świadomości jego klienta odnośnie tego, że przewożone przez niego towary stanowią odpady niebezpieczne nie znajdowały potwierdzenia w aktach kontrolowanej sprawy. W takim przypadku organ odwoławczy nie miał żadnych powodów by wydać orzeczenie kasatoryjne, o które wnioskował apelujący.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego P. A. – adw. R. J.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, mimo że nie pozwala na to</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	ujawniony w sprawie materiał dowodowy.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Na wstępie do oceny podniesionego tu zarzutu potrzeba przypomnieć, iż wykazanie błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać jedynie na prezentowaniu poglądu, że te same dowody pozwalałyby na przyjęcie odmiennej wersji zdarzeń, lecz na wykazaniu, że przy ustalaniu faktów sąd I instancji posłużył się rozumowaniem logicznie nieprawidłowym bądź sprzecznym ze wskazaniami doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 grudnia 2021 r., sygn. akt II AKa 77/21, Lex nr 3330120). W przedmiotowej sprawie, obrońca P. A. w taki właśnie, niepoprawny sposób skonstruował niniejszy zarzut. Przedstawił bowiem w środku odwoławczym alternatywną ocenę dowodów, korzystną dla jego klienta, która nie czyniła jednak zadość wymaganym normom proceduralnym i następnie zaprezentował własne wnioski co do winy i sprawstwa P. A.. Zarzut taki nie mógł liczyć na akceptację ze strony Sądu II instancji. Bowiem bezbłędnie oceniony przez Sąd Rejonowy jako wiarygodny, materiał dowodowy dawał odpowiednie podstawy dla stwierdzenia czegoś przeciwnego, a mianowicie, że P. A. działając wspólnie i w porozumieniu z T. W. i M. J., dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia przestępstwa. Przypisanie mu winy i sprawstwa przez Sąd I instancji było więc w pełni uzasadnione.</p>		

Obrońca P. A., podobnie jak obrońca oskarżonego T. W., w treści złożonego środka odwoławczego zawarł zarzut rażącej niewspółmierności kary ale uczynił to w uzasadnieniu apelacji, bez formalnego zgłoszenia go w petitum tego pisma procesowego. Sąd odwoławczy dostrzegając to objął kontrolą odwoławczą również ten aspekt wyrokowania i doszedł do wniosku, że wymierzona temu oskarżonemu kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie była rażąco surowa, biorąc przy tym pod uwagę okoliczność łagodzącą w postaci jego dotychczasowej niekaralności za przestępstwa. P. A. dopuścił się poważnego czynu zabronionego, skierowanego m.in. przeciwko dobru służącemu ogółowi społeczeństwa, a mianowicie środowisku. Obecnie zaś, w związku z niszczącą naturalne zasoby przyrody działalnością człowieka, tego rodzaju działania wymagają dotkliwego, wręcz przykładowego ukarania. Nie bez znaczenia pozostaje, że przestępstwo to zostało popełnione w formie współsprawstwa, a oskarżeni postępowali zgodnie z planem działania. Chodziło o przytransportowanie i składowanie odpadów niebezpiecznych w maksymalnej ilości, do zapelnienia hali, a następnie pozostawienie ich tam bez nadzoru. P. A. był ważnym ogniwem w nielegalnej działalności, gdyż to on jeden spośród trzech oskarżonych dysponował uprawnieniami do przewozu odpadów niebezpiecznych i miał odpowiedni środek transportu w postaci samochodu ciężarowego oraz był ogniwem łączącym punkt wywozu tych substancji z firmy (...) Sp. z o.o. do wynajętej przez i na firmę

(...) hali magazynowej. Na skutek skrajnie nieodpowiedzialnego i bezrefleksyjnego zachowania tego oskarżonego mogło dojść do pożaru, zatrucia ludzi, zwierząt i niepowetowanych strat w środowisku, gdyby substancje składowane w hali magazynowej w W. wydostały się z pojemników i przenikły do gleby. Skala spowodowanych zagrożeń była tak duża, że uprzednia niekaralność sprawcy czy stabilizacja życiowa w niewielkim stopniu wpływały na wymiar kary. Nagromadzenie okoliczności obciążających musiało zatem znaleźć odzwierciedlenie w odpowiednio surowym wymiarze kary mającym za zadanie przestrzec zarówno P. A., jak i całe społeczeństwo przed popełnianiem tego typu, wysoce niebezpiecznych czynów zabronionych. Zdaniem Sądu Okręgowego wszystkie te cele jest w stanie zrealizować orzeczona kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jak już wyżej wspomniano kwestia uprzedniej niekaralności oraz posiadania pracy to elementy pozytywnie świadczące o oskarżonym, jednak były to nieliczne okoliczności łagodzące, które w ogólnym rozrachunku w niewielkim stopniu wpływały na wymiar kary zasadniczej. Wnioskowana w apelacji kara pozbawienia wolności do roku, która by zezwalała na warunkowe zawieszenie jej wykonania byłaby karą niewspółmiernie łagodną i wręcz niezrozumiałą w odbiorze społecznym.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Grodzisku

zasadny

częściowo zasadny

Wielkopolskim, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary pozbawienia wolności i warunkowe jej zawieszenie	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą bezzasadność tych zarzutów. Ustalenia faktyczne poczynione w kontrolowanej w sprawie, dotyczące udziału w przestępstwie P. A., były poprawne i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Odmienne zapatrywania obrońcy nie zasługiwały natomiast na aprobatę organu odwoławczego. Brak było zatem przesłanek z art. 437 § 2 kpk aby uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W tym przypadku nie stwierdzono bowiem żadnych podstaw by prowadzić na nowo przewód sądowy w całości w zakresie dotyczącym odpowiedzialności karnej P. A.. Również kontrola współmierności orzeczonej względem tego oskarżonego kary nie potwierdziła słuszności zapatrywań obrońcy o jej rażącej surowości. Wobec tego wszystkiego Sąd II instancji nie uznał za zasadne aby dokonywać proponowanej, korzystnej dla podsądnego ingerencji w treść zaskarżonego wyroku.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.8.	Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. J. – adw. R. S.:	# zasadny # częściowo zasadny

	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5 § 1 i 2 kpk oraz art. 7 kpk poprzez bezzasadne nieuwzględnienie wyjaśnień M. J., wskazujących na jego nieświadomość co do uczestnictwa w działalności o charakterze nielegalnym oraz okoliczności, iż T. W. informował oskarżonego, że posiada pozwolenie na składowanie pojemników, czego implikacją było nieświadome uczestniczenie M. J. w popełnieniu zarzucanego mu czynu i nie rozstrzygnięcie wątpliwości w tym zakresie na korzyść oskarżonego, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego M. J. zarzut błędnej oceny dowodów sprowadzał się właściwie do negowania jej poprawności w zakresie nie dania wiary tej części wyjaśnień podsądnego, w której zapewniał o pełnieniu wyłącznie roli kierowcy T. W. i nieświadomości co do uczestniczenia w popełnieniu przestępstwa. Organ odwoławczy po przeanalizowaniu całości dostępnego materiału dowodowego nie stwierdził żadnych błędów po stronie Sądu meriti w zakresie oceny wiarygodności tych wyjaśnień M. J. Należy zwrócić uwagę, że oskarżony razem z T. W. był przy podpisywaniu umowy najmu hali magazynowej w W. z przedstawicielem spółki (...) Sp. z o.o. – D. T.. W trakcie rozmowy jaka wywiązała się przy kompletowaniu dokumentacji najmu nieruchomości, M. J.</p>		

zapewniał, że będzie pomagał T. W. rozkręcić interes polegający na produkcji płynów do chłodziń i spryskiwaczy. Poza tym, dowodowo zostało w tym procesie wykazane, że w późniejszym czasie M. J. przywoził przedstawicielowi (...) SP. z o.o. pieniądze należne za najem nieruchomości. Był również obecny w trakcie czynności wynajęcia wózka widłowego i wydzierżawienia butli gazowych kiedy to w obecności Ł. B., a także Z. B. przedstawiał się innym imieniem i nazwiskiem. Chęć zachowania w tajemnicy swojej prawdziwej tożsamości w powiązaniu z pozostałymi okolicznościami omówionymi w tym miejscu świadczy o tym, że M. J. wiedział o nielegalności procesu, w jakim zdecydował się wziąć udział wraz z pozostałymi oskarżonymi. Warto wspomnieć też o tym, że ten podsądny przez kilka dni na prośbę T. W. osobiście zajmował się wyładunkiem beczek i mauserów z naczepy ciągnika siodłowego P. A.. Musiał on wtedy czuć drażniący i nieprzyjemny zapach wydobywający się z tych pojemników, który przeszkadzał pracownikom P. F. wynajmującego od (...) Sp. z o.o. pomieszczenie sąsiadujące z halą, w której składowane były odpady. Porównywanie w takim przypadku roli M. J. z pracą jaką wykonywał na zlecenie oskarżonych M. P. było nieuzasadnione. Ponadto, co znamienne, M. J. w swoim piśmie z dnia 5 lutego 2019 r. skierowanym do prokuratury wprost przyznał, iż wiedział o tym, że biznes z odpadami to „lewizna”. W świetle wszystkiego powyższego nie było żadnych podstaw by nadać przymiot wiarygodności tej części wyjaśnień podsądnego, w której podawał sobie wyłącznie za kierowcę T. W. zupełnie nieświadomego jakiego typu substancje są przywożone

i składowane nielegalnie na terenie hali magazynowej w W.. Te zapewnienia nie znajdowały bowiem najmniejszego potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, a wręcz były z nim sprzeczne. Podobnie wskazania M. J. jakoby T. W. zapewniał go o posiadaniu zezwolenia na składowanie pojemników z odpadami, nie wynikały z żadnego innego dowodu. Sam T. W. w trakcie przesłuchania nie podał by przekazywał takie wiadomości M. J.. Odwołując się do zasad doświadczenia życiowego dziwi także tak ufna postawa M. J. wobec T. W., którego przeszłość kryminalna była podsądnemu znana. Słusznie więc nie przyznano cechy wiarygodności podnoszonym przez obronę elementom wyjaśnień M. J., które należało odczytywać jako elementy linii obrony, zaplanowanej przez niego po odkryciu przez organy ścigania nielegalnego procederu z odpadami niebezpiecznymi jaki ujawniono w W.. Trafność tego stanowiska dodatkowo potwierdza treść, wspomnianego już pisma podsądnego z dnia 5 lutego 2019 r., w którym nie krył swojej świadomości co do nielegalności działalności, w jaką M. J. był zamieszany razem z T. W. oraz P. A.. Reasumując powyższe, organ II instancji nie stwierdził żadnych uchybień w procesie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności w postaci wyjaśnień M. J.. Przeciwnie stanowisko obrońcy nie zasługiwało w tej kwestii na uwzględnienie.

Przechodząc do części zarzutu dotyczącej obrazu art. 5 § 1 kpk, warto wpieryw wspomnieć, że podany przepis formułuje ogólną

zasadę procesową i aby trafnie podnieść zarzut jej naruszenia skarżący powinien wskazać na obrazę konkretnych przepisów postępowania gwarantujących jej przestrzeganie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2014 r., sygn. akt II KK 191/14, opubl. Legalis nr 1034057). Za wywiązanie się ze wspomnianego obowiązku nie można uznać niczym nieuzasadnionego wskazania na obrazę przepisu art. 7 kpk, zwłaszcza że przeprowadzona kontrola instancyjna nie potwierdziła żadnych uchybień w zakresie weryfikacji materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie. Istotne jest również, że zgodnie z art. 5 § 1 kpk oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Należy podać, że w toku kontroli odwoławczej nie stwierdzono żadnego naruszenia wyrażonej w art. 5 § 1 kpk reguły. Sąd Rejonowy uznał bowiem winę i sprawstwo oskarżonego M. J. w zakresie zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu dopiero po przeprowadzeniu kompleksowego postępowania dowodowego, dokonaniu wnikliwej oceny zebranych dowodów i ustaleniu prawidłowego stanu faktycznego badanej sprawy. Przed zakończeniem wymienionych czynności podsądny był natomiast traktowany jak osoba niewinna.

Sugerując z kolei obrazę przepisu proceduralnego art. 5 § 2 kpk, obrońca oskarżonego zdaje się nie dostrzegać, iż w tym przepisie nie chodzi o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich

usunięcia. To sąd winien zmierzać do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu dostępnych możliwości, wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regulę z art. 5 § 2 kpk. Tym samym zasada ta ma zastosowanie dopiero wówczas gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego co do wiarygodności konkretnego dowodu, mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2019 r., sygn. akt V KK 167/19, opubl. Legalis nr 1967625). W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednim spektrum dowodów, które po ich prawidłowej weryfikacji okazały się wystarczające dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego nie zaistniały żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść M. J..

Niezbędna jest jeszcze uwaga, że niemożliwe jest jednoczesne naruszenie art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk (obrońca M. J. podniósł w apelacji zarzuty naruszenia obu tych przepisów). Jeżeli bowiem pewne ustalenie faktyczne uzależnione jest od oceny dowodu lub dowodów, to nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*. Podniesienie zarzutu obrazy art. 5 § 2 kpk, jak już była mowa wcześniej,

jest zasadne tylko wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości bądź gdy powinien takie powziąć i wbrew wyrażonej w tym przepisie regule rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 lutego 2019 r., sygn. akt II AKa 7/19, opubl. Legalis nr 2238701). Zdaniem Sądu odwoławczego z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Natomiast ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 kpk. Nie bez znaczenia w kontekście poczynionych rozważań jest to, że kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła żadnych uchybień proceduralnych w zakresie oceny zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. J. działał nieumyślnie i uznanie, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w art. 183 § 6 kk w zw. z art. 183 § 1 kk i art. 164 § 2 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. W badanej sprawie, wbrew stanowisku apelującego, nie doszło do naruszenia reguł proceduralnych wyrażonych w art. 5 § 1 kpk oraz art. 7 kpk. Nie zaistniały też żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść podsądnego M. J. zgodnie z zasadą in dubio pro reo. Nie było więc powodów by w jakikolwiek sposób ingerować w treść orzeczenia Sądu Rejonowego.		
Lp.	Zarzut	
3.9.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. J. – adw. R. S.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się w odstąpieniu od dokonania przez organy ścigania szczegółowej inwentaryzacji pojemników z substancjami chemicznymi i ograniczenie się jedynie do oszacowania ich liczby, a co za tym idzie nieustalenie ilości i rodzaju znajdujących się w nich płynów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Rację ma obrońca M. J., że w toku przedmiotowego postępowania karnego nie ustalono dokładnej ilości pojemników, jakie sprawcy pozostawili w hali magazynowej w W.. Wyjaśnić jednak trzeba, że		

w trakcie oględzin tego miejsca odstąpiono od liczenia wszystkich beczek, pojemników oraz mauserów, gdyż według służb pożarniczych przeprowadzenie takiej czynności stanowiłoby zagrożenie dla bezpieczeństwa osób wyznaczonych do jej dokonania. Według biegłego z zakresu pirotechniki T. O., przekazane do badań próbki zawierały substancje łatwopalne, grożące wybuchem w razie rozszczelnienia pojemnika, w którym się znajdowały, co potwierdzało zasadność obaw służb biorących udział w oględzinach. Trzeba też zauważyć, że pojemniki z odpadami niebezpiecznymi w magazynie w W. były składowane bardzo blisko siebie, ustawione jedno przed drugimi, a w niektórych miejscach znajdowały się aż cztery rzędy pojemników ustawionych na sobie, kaskadowo. W takim przypadku dokładne policzenie wszystkich pojemników niewątpliwie wiązałoby się z nieakceptowalnym ryzykiem dla życia i zdrowia. Należy jednocześnie zwrócić uwagę na wykonaną bogatą dokumentację fotograficzną miejsca składowania odpadów, na której widać bardzo dużą liczbę różnego rodzaju pojemników, przekraczającą niewątpliwie 100. Tego typu szacunkowe ustalenie faktyczne było zatem zupełnie zrozumiałe i uzasadnione, nie stanowiło zatem w tej sprawie uchybienia mogącego mieć wpływ na prawidłowość zapadłego rozstrzygnięcia. obrońca oskarżonego pominął też milczeniem to, że z różnych pojemników pobrano aż 100 próbek, które następnie poddano badaniu przez biegłych m.in. z zakresu ochrony środowiska i gospodarki odpadami. W tych próbkach wykryto liczne substancje chemiczne łatwopalne, żrące, drażniące i

<p>podatne na wybuch. Już badanie tych 100 próbek pokazało skalę spowodowanych zagrożeń i pozwoliło ustalić, że zachowanie oskarżonych (w tym M. J.) wyczerpywało wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. J. działał nieumyślnie i uznanie, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w art. 183 § 6 kk w zw. z art. 183 § 1 kk i art. 164 § 2 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego w tym miejscu zarzutu. Brak precyzyjnego ustalenia ilości pojemników składowanych w magazynie w W., a jedynie ograniczenie się do oszacowania tej liczby, nie stanowiło żadnego uchybienia w tej sprawie. Względy bezpieczeństwa osób przeprowadzających oględziny hali były priorytetem. Zwłaszcza, że ustalenie tej okoliczności nie było konieczne dla oceny winy i sprawstwa M. J. co do</p>		

<p>zarzuconego mu czynu. Szacunkowa liczba pojemników w powiązaniu z badaniem 100 pobranych próbek była wystarczająca by stwierdzić, że wyczerpane zostały wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 183 § 1 kk, art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Nie było więc potrzeby ingerowania przez Sąd II instancji w treść kontrolowanego orzeczenia.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.10.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. J. – adw. R. S.:</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu poprzez przyjęcie, iż oskarżony działał umyślnie i co za tym idzie przypisanie jego zachowaniu kumulatywnej kwalifikacji prawnej z art. 183 § 1 kk i art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w sytuacji, gdy oskarżony nie miał jakiegokolwiek świadomości nielegalnego charakteru czynu lub co najwyżej działał nieumyślnie, co z kolei implikowało ewentualnie konieczność zastosowania kwalifikacji prawnej z art. 183 § 6 kk w zw. z art. 183 § 1 kk i art. 164 § 2 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Apelujący formułując powyższy zarzut zapomniał, że naruszenie prawa materialnego można zgłosić jedynie wówczas, gdy autor środka zaskarżenia nie podważa dokonanej		

przez sąd orzekający w sprawie oceny dowodów i dokonanych w oparciu o taką ocenę dowodów ustaleń faktycznych i wskazuje, że do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego została przez sąd zastosowana niewłaściwa subsumpcja (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt III KK 139/21, Lex nr 3333721). Mając powyższe na względzie zarzut ten był całkowicie chybiony. Natomiast odczytując go jako kontynuację kwestionowania przez obronę oceny dowodów i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych Sąd odwoławczy również nie znalazł powodów do jego akceptacji. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało bowiem jednoznacznie, że oskarżony działał umyślnie przy popełnieniu przypisanego mu w wyroku przestępstwa i miał świadomość nielegalności procederu, w jakim zdecydował się uczestniczyć. Jedynie według wyjaśnień M. J. i to tylko we fragmentach, wynikać by miało, że działał on w sposób nieumyślny. Temu omówionemu już wyżej dowodowi osobowemu, trafnie odmówiono przymiotu wiarygodności na etapie wyrokowania w Sądzie I instancji. Wobec tego nie było podstaw dowodowych by kwalifikować zachowanie podsądnego jako czyn z art. 183 § 6 kk w zw. z art. 183 § 1 kk i art. 164 § 2 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, jak subiektywnie podawał w apelacji jego obrońca. Przede wszystkim skarżący swoje stanowisko oparł na nieuzasadnionym twierdzeniu, że rola M. J. ograniczała się do pełnienia funkcji kierowcy. Jak natomiast wykazano w pkt 3.8. rzeczywista jego rola była znacznie szersza i

istotniejsza, a miał on udział w wielu czynnościach, ważnych dla powodzenia przestępczego planu działania. Oskarżony osobiście dokonywał również rozładunku pojemników z naczepy ciągnika siodłowego P. A., musiał więc czuć intensywną, drażniącą woń substancji znajdujących się w tych pojemnikach. Warto dodać jeszcze w tym miejscu, że zgodnie z wyjaśnieniami M. J. miał on prowadzić rozmowy najpierw z P. A., a następnie z P. F. (z (...) Sp. z o.o.) na temat wynajęcia przez M. J. innego pomieszczenia magazynowego i kontynuowania działalności odbywającej się w W.. Już z powyższych przykładowo tylko podanych okoliczności wynika, że M. J. miał dobre rozeznanie w jakim procederze uczestniczy, które to całkowicie poddają w wątpliwość twierdzenia z apelacji o jego nieświadomości co do nielegalności czynności mających miejsce w W.. obrońca przemilcza już przy tym stwierdzony na podstawie zeznań obiektywnych świadków fakt posługiwania się przez oskarżonego M. J. nie swoimi danymi przy czynnościach związanych z magazynowaniem tych odpadów. Uznanie zatem przez Sąd Rejonowy, że zachowanie oskarżonego wyczerpywało wszystkie znamiona zarzucanego mu czynu z art. 183 § 1 kk i art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk było więc trafne, a przeciwne wskazania obrońcy na ten temat zostały przez Sąd odwoławczy odrzucone.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

zasadny

<p>ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. J. działał nieumyślnie i uznanie, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w art. 183 § 6 kk w zw. z art. 183 § 1 kk i art. 164 § 2 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławczy potwierdziła trafność zastosowania przez Sąd I instancji art. 183 § 1 kk i art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i uznania, że zachowanie M. J. podjęte wspólnie i w porozumieniu z T. W. oraz P. A. opisane w zaskarżonym orzeczeniu wyczerpywało ustawowe znamiona tego typu czynu zabronionego. Nie było więc powodów dokonywania ingerencji w zaskarżone orzeczenie w proponowany przez apelującego sposób.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.11.</p>	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. J. – adw. R. S.:</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 18 § 1 kk poprzez uznanie, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z T. W. i P. A., pomimo</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>braku ustaleń, iż M. J. obejmował swoim zamiarem realizację całości znamion zarzucanego mu czynu zabronionego i nieuwzględnienie, że jego rola polegająca li tylko na świadczeniu usług kierowcy była co najwyżej zachowaniem ułatwiającym sprawcy popełnienie czynu zabronionego, co może być uznane – stosownie do treści art. 18 § 3 kk – jedynie za pomocnictwo do popełnienia zarzucanego oskarżonemu przestępstwa, nie zaś za współsprawstwo.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut ten, podobnie jak poprzedni, został skonstruowany w sposób niepoprawny, ponieważ zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów prawa materialnego obrońca oskarżonego opierał się na własnych ustaleniach faktycznych wynikających z dowodów, którym odmówiono przypisania cechy wiarygodności. Ponownie apelujący chciał przekonać Sąd odwoławczy, że M. J. pełnił jedynie rolę kierowcy T. W., przy czym tezy te nie znajdowały potwierdzenia w wiarygodnym materiale dowodowym świadczącym o znacznie szerszym udziale tego oskarżonego w popełnieniu przestępstwa. Warto tu wyjaśnić, że fundamentem współsprawstwa jest porozumienie przestępcze, którego treścią jest wspólne popełnienie konkretnego przestępstwa. Zawarte między współsprawcami porozumienie pozwala przyjąć, że dane przestępstwo jest ich wspólnym dziełem i pozwala pociągnąć do odpowiedzialności karnej każdego ze współsprawców za całość przestępstwa zarówno wtedy, gdy każdy z nich zrealizował</p>		

wszystkie ustawowe znamiona danego czynu, jak i wtedy, gdy osobiście zrealizował tylko pewną ich część, a nawet wówczas, gdy nie wyczerpał żadnego z ustawowych znamion, ale przyczynił się znacznie do jego popełnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2020 r., sygn. akt IV KK 406/20, Lex nr 3277270). Wiarygodne dowody, dostępne w tej sprawie, dawały podstawy dla stwierdzenia działania wszystkich oskarżonych wspólnie i w porozumieniu. Każdy z nich miał inną rolę w przestępczym procederze, ale każda z nich była ważna i niezbędna dla sukcesu zaplanowanego działania. M. J. nie firmował swoim nazwiskiem nielegalnej działalności gospodarczej, jednak towarzyszył T. W., stanowiąc dla niego wsparcie przy podejmowaniu różnych czynności koniecznych dla skutecznego przeprowadzenia zamierzonych działań. Podsądny ten dodatkowo uwiarygadniał osobę T. W. w stosunku do osób trzecich, zapewniając że będzie pomagał koledze w prowadzeniu interesu, uiszczając pieniądze za najem. Było to potrzebne, gdyż nadużywający alkoholu T. W. z uwagi na swój niedbały wygląd mógł nie budzić zaufania w kontaktach dotyczących wynajmu hali. W tej sytuacji nie sposób przyjmować by M. J. jedynie ułatwił pozostałym sprawcom popełnienie przestępstwa, do czego bezskutecznie przekonywał w środku odwoławczym obrońca. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy w tym zakresie były trafne i nie było podstaw do ich podważenia.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. J. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. J. działał nieumyślnie i uznanie, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w art. 183 § 6 kk w zw. z art. 183 § 1 kk i art. 164 § 2 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Stwierdzenie obrońcy o dopuszczeniu się przez M. J. wyłącznie pomocnictwa do popełnienia przestępstwa z art. 183 § 1 kk i art. 164 § 1 kk w zw. z art. 163 § 1 pkt 3 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk również nie znajdowało potwierdzenia w wiarygodnym materiale dowodowym. Było to jedynie subiektywne przekonanie obrońcy wynikające z dokonania przez niego niepoprawnej oceny dowodów i wyciągnięciu z nich nietrafnych wniosków odnośnie ustaleń faktycznych. Dlatego też twierdzenia te nie zostały zaaprobowane przez organ odwoławczy. Obrońca zresztą nawet nie zaproponował osobnego wniosku co do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie poddanej pod rozważania w tym zarzucie kwalifikacji prawnej czynu, z</p>		

przyjęciem formy pomocnictwa z art. 18 § 3 kk.		
Lp.	Zarzut	
3.12.	<p>Zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. J. – adw. R. S.:</p> <p>Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego wskutek niedostatecznego uwzględnienia przy jej wymiarze okoliczności przedmiotowych i podmiotowych, a w szczególności nieznaczącej, co najwyżej pomocniczej roli oskarżonego w popełnieniu zarzucanego mu czynu, jego dotychczasowej niekaralności, przestrzegania porządku prawnego, nienagannego trybu życia przed popełnieniem czynu zabronionego, a także ustabilizowanego trybu życia i dobrej opinii w środowisku lokalnym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Tytułem przypomnienia, rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną) (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt II AKa 251/20, Lex nr 3283603). Z tego typu dysproporcją zdaniem</p>		

Sądu odwoławczego nie mamy do czynienia przy karze zasadniczej wymierzonej M. J. w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności. Podkreślić trzeba wyraźnie, że rola wymienionego oskarżonego była dość istotna, wcale nie marginalna, jak niezasadnie uważał obrońca. Podsądny woził T. W. i dostarczał go w miejsca, gdzie ten musiał się pojawić by podjąć działania niezbędne dla zrealizowania przestępczego planu działania. Towarzyszył T. W. i uwiarygodniał obraz jego osoby jako poważnego kontrahenta biznesowego. M. J. zajmował się też przez kilka dni wyładowywaniem pojemników z odpadami niebezpiecznymi. Jak widać jego wkład w dokonanie czynu zabronionego był więc niemały. Ponadto zdecydował się brać udział wraz z innymi osobami w poważnym przestępstwie godzącym w istotne dobra prawnie chronione, w tym dobrostan środowiska. Wszystkie podane już wyżej okoliczności z tego uzasadnienia na temat stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuścili się wszyscy oskarżeni odnoszą się także do M. J.. Zgodzić się należało, że rola M. J. była mniejsza aniżeli T. W. lecz znalazło to już odzwierciedlenie w zróżnicowaniu wymiaru kary w zaskarżonym wyroku. Zasadność różnicy w wysokości kar między podsądnym a P. A. w zaskarżonym wyroku była co prawda dyskusyjna, lecz z uwagi na kierunek rozpatrywanej apelacji i brak w tym zakresie środka odwoławczego na niekorzyść M. J. niecelowym byłoby rozwijanie tego zagadnienia. Niewątpliwie Sąd Rejonowy określając wymiar kary dla M. J. wziął już pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące wymienione w apelacji. Zaznaczyć

jednak trzeba, że ilość i waga tych okoliczności była niewielka w świetle szeregu poważnych okoliczności obciążających. Musiało to znaleźć odzwierciedlenie w odpowiednio surowym wymiarze kary. Warto nadmienić, że Sąd Rejonowy mógł M. J. wymierzyć karę od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności. Uwzględniając to oraz wszystkie okoliczności rozpatrywanego przypadku, Sąd Okręgowy uznał że kara 2 lat pozbawienia wolności nie była nadmiernie surową reakcją na popełnione przestępstwo, które mogło przynieść ogromne straty dla środowiska, a także stwarzało bezpośrednie zagrożenie dla ludzi i zwierząt. Ponadto tak bezrefleksyjne, egoistyczne zachowanie powoduje konieczność usunięcia oraz utylizacji wszystkich odpadów pozostawionych w W., co wiąże się z bardzo wysokimi kosztami. Reakcja karna musiała być w tym wypadku odpowiednio surowa i to nawet biorąc pod uwagę uprzednią niekaralność M. J. za przestępstwa.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie kary zasadniczej orzeczonej wobec M. J. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola

instancyjna nie potwierdziła by orzeczona przez Sąd I instancji w stosunku do M. J. kara pozbawienia wolności była rażąco niewspółmierna. Z uwagi na kierunek zaskarżenia wyroku Sąd Okręgowy nie miał możliwości zaostżenia wymiaru kary wobec tego oskarżonego, choć widziałby ku temu podstawy. Brak było natomiast powodów aby dokonać jakichkolwiek korzystnych dla oskarżonego zmian w zaskarżonym orzeczeniu w zakresie wymiaru kary, czego bezzasadnie domagał się jego obrońca.

Lp.	Zarzut	
3.13.	<p>Zarzut podniesiony przez oskarżyciela publicznego:</p> <p>Niesłuszne nie zastosowanie wobec T. W., P. A. i M. J. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gospodarowaniem, transportowaniem i magazynowaniem odpadów niebezpiecznych, skutkiem czego orzeczonego wobec w/w oskarżonych kary nie uwzględniają w sposób należyty stopnia szkodliwości społecznej czynu oskarżonych i nie spełniają swych celów w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Po przeanalizowaniu wszystkich okoliczności w jakich oskarżeni T. W., P. A. oraz M. J. dopuścili się popełnienia przypisanego im w zaskarżonym wyroku czynu, Sąd Okręgowy doszedł do wniosku,		

że rzeczywiście uzasadnione i oczekiwane było zastosowanie względem wszystkich wymienionych środka karnego przewidzianego w art. 41 § 2 kk. Zgodnie z podanym przepisem, sąd może orzec zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej w razie skazania za przestępstwo popełnione w związku z prowadzeniem takiej działalności, jeżeli dalsze jej prowadzenie zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. Wszyscy trzej oskarżeni, wspólnie i w porozumieniu dopuścili się przestępstwa związanego bezpośrednio z działalnością gospodarczą w postaci gospodarowania, transportowania i magazynowania odpadów niebezpiecznych. Chociaż formalnie to jedynie T. W. był podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą i sygnującym swoim nazwiskiem wszystkie czynności prawne podejmowane w celu przygotowania warunków do przewożenia do magazynu położonego w W. odpadów niebezpiecznych, to w rzeczywistości wszyscy trzej oskarżeni, pełniąc różne role, byli zaangażowani w tę nielegalną działalność. Dlatego też spełnione były przesłanki materialnoprawne by orzec wobec każdego z nich środek karny przewidziany w art. 41 § 2 kk. Organ odwoławczy nie miał przy tym najmniejszych wątpliwości, że umożliwienie któremukolwiek z podsądnych prowadzenia w najbliższych kilku latach działalności gospodarczej związanej z gospodarowaniem, transportowaniem i magazynowaniem odpadów niebezpiecznych zagrażałoby istotnym dobrom chronionym prawem. Należy podkreślić, że T. W., P. A. oraz M. J. dopuścili się popełnienia poważnego

przestępstwa przeciwko środowisku i bezpieczeństwu powszechnemu. Ich bezmyślne zachowanie stworzyło realne zagrożenie dla ekosystemu, a przedmiotowe substancje, którymi się bezprawnie zajmowali, były szkodliwe dla środowiska naturalnego i człowieka. Rację miał zatem prokurator podkreślając w apelacji wagę czynu popełnionego przez działających wspólnie i w porozumieniu oskarżonych, wysoki stopień społecznej szkodliwości tego typu zachowań, a przez to konieczność odpowiednio surowej reakcji karnej, tak by zostały spełnione cele kary w zakresie zarówno indywidualnego, jak i społecznego oddziaływania. Dlatego też konieczne było w tej sprawie sięgnięcie do rozwiązania przewidzianego na takie sytuacje w art. 41 § 2 kk, czyli środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Zastosowanie tego środka karnego w połączeniu z karami pozbawienia wolności wymierzonymi każdemu z oskarżonych będzie w oczekiwany, długofalowy sposób realizować wszystkie cele kary. Ponadto ta dodatkowa dolegliwość unaoczní podsądnym absolutną niedopuszczalność podejmowania zachowań, będących przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu i kategorię sposobu reakcji wymiaru sprawiedliwości. Nie może być bowiem tak, że sprawcy kierując się chęcią szybkiego i łatwego zysku, narażają dobra o zdecydowanie wyższej wartości, cenne dla wielu ludzi i środowiska. Ta sprawa pokazała, że oskarżeni jako prowadzący działalność gospodarczą, powinni prewencyjnie zostać pozbawieni możliwości zajmowania się odpadami niebezpiecznymi w

zakresie transportu, składowania i gospodarowania takimi substancjami.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonych T. W., P. A. i M. J. dodatkowo środka karnego w postaci prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gospodarowaniem, transportowaniem i magazynowaniem odpadów niebezpiecznych przez okres 10 lat.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Organ odwoławczy zgodził się z apelującym co do konieczności zastosowania wobec wszystkich oskarżonych środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gospodarowaniem, transportowaniem i magazynowaniem odpadów niebezpiecznych i dlatego dokonał wnioskowanej przez oskarżyciela publicznego zmiany zaskarżonego orzeczenia. Sąd II instancji uznał jednak, że orzeczenie wymienionego środka karnego na okres 5 lat będzie wystarczające dla zrealizowania celów kary, a wnioskowany przez prokuratora okres aż 10 lat byłby niewspółmiernie surowy. Uwzględnić przy tym należało, że orzeczony środek karny nie będzie biegł przez okres odbywania kar pozbawienia wolności przez oskarżonych. Oskarżyciel publiczny nie przedstawił w apelacji już takich niekorzystnych dla podsądnych argumentów, które uzasadniałyby		

orzeczenie tego środka w wysokości zbliżonej do ustawowego maksimum (15 lat).

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.12.	Przedmiot utrzymania w mocy
Poza zmianą opisaną dokładnie w pkt 5.2. wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w pozostałej części.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy (poza zmianą opisaną w pkt 5.2.) była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońców oskarżonych T. W., P. A. oraz M. J., jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że na podstawie art. 41 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonych T. W. M. J. i P. A. na okres 5 lat środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej	

związanej z gospodarowaniem, transportowaniem i magazynowaniem odpadów niebezpiecznych.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia potwierdziła słuszność twierdzeń oskarżyciela publicznego o niezbędności orzeczenia wobec wszystkich podsądnych środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z gospodarowaniem, transportowaniem i magazynowaniem odpadów niebezpiecznych. Popelniony przez podsądnych czyn był ściśle związany z tego typu działalnością gospodarczą i prowadzenie takiej działalności przez któregokolwiek z oskarżonych w najbliższych kilku latach niewątpliwie zagrażałoby istotnym dobrom chronionym prawem, takim jak ochrona środowiska oraz bezpieczeństwo życia i zdrowia człowieka. Ponadto zastosowanie wobec T. W., M. J. oraz P. A. omawianego środka karnego będzie stanowiło dla nich dodatkową dolegliwość, która powinna wzmocnić skuteczność ukazania im, a także ogółowi społeczeństwa kategoryczną niedopuszczalność tego typu, wysoce niebezpiecznych i skrajnie nieodpowiedzialnych zachowań. Organ odwoławczy uznał, że określenie czasu obowiązywania środka karnego na 5 lat będzie wystarczające dla osiągnięcia wszystkich celów kary i środków karnych.</p>	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 2 kpk do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Natomiast z art. 636 § 1 kpk wynika, że w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżycielka posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy.</p> <p>Ustanowiony przez oskarżyciela posiłkowego Spółkę z o.o. (...) pełnomocnik (działający przez pełnomocnika substytucyjnego), w odpowiedzi na apelację wniósł o zasądzenie od oskarżonych na rzecz oskarżyciela</p>

	<p>posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. Pełnomocnik uczestniczył w rozprawie apelacyjnej, reprezentując interesy procesowe oskarżyciela posiłkowego. Dlatego też, na podstawie przytoczonych wyżej przepisów należało wnioski o koszty uwzględnić. Wysokość kosztów została ustalona w oparciu o § 1 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 oraz § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265). Zasadzenie nastąpiło od wszystkich trzech oskarżonych solidarnie, co oznacza, że uiszczenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego należności przez jednego z oskarżonych zwalnia pozostałych od zapłaty. Natomiast oskarżony, który wywiązał się z zapłaty, ma prawo regresu wobec pozostałych zobowiązanych.</p>
4.	<p>Zgodnie z art. 616 § 1 pkt 1 kpk do kosztów procesu należą koszty sądowe, którymi są m.in. wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania (art. 616 § 2 pkt 2 kpk). Jednym z wydatków Skarbu Państwa, na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk są wypłaty dokonane z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych. W niniejszej sprawie działali z urzędu dwaj obrońcy, ustanowieni na podstawie art. 78 § 1 kpk dla oskarżonego T. W. i P. A..</p> <p>Obrońca oskarżonego T. W. z urzędu – adw. A. G. - wniósł w apelacji o zasądzenie od Skarbu Państwa zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Wniosek ten potrzymał w trakcie rozprawy apelacyjnej odbywającej się w dniu 31 maja 2022 r. Tożsamy wniosek złożył na tej rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego P. A. – adw. R. J.. Przytoczone wyżej przepisy stanowią podstawę prawną orzeczenia uwzględniającego te żądania. Wysokość zwrotu kosztów dla obu adwokatów została ustalona w oparciu o § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18). Zasadzono w obu przypadkach kwoty po 516,60 zł (w tym podatek VAT).</p>
5.	<p>Zgodnie z art. 634 kpk jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie</p>

odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem I instancji.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy opierając się na dyspozycji przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił wszystkich trzech oskarżonych od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze i nie wymierzył im opłaty za II instancję. Podejmując taką decyzję Sąd uwzględnił konieczność odbycia orzeczonych wobec w/wym kar pozbawienia wolności, co mocno ograniczy im możliwość zarobkowania. Poza tym, obecnie sytuacja materialna oskarżonych też nie jest zadowalająca. T. W. jest schorowany, bezrobotny i pozostaje na utrzymaniu matki, P. A. utrzymuje się z zasiłku dla bezrobotnych, a M. J. podejmuje prace dorywcze, mając na utrzymaniu jedno dziecko. Poza tym, Sąd Okręgowy miał też na uwadze orzeczone w zaskarżonym wyroku stosunkowo wysokie obciążenia finansowe z tytułu orzeczonych nawiązek na rzecz pokrzywdzonych (po 55 000 zł), których uiszczenie powinno być traktowane priorytetowo. Wszystko to przemawiało za zwolnieniem oskarżonych od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierzaniem im opłat za II instancję.

7. PODPIS

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Leszek Matuszewski